MONSTRŲ VIDURINĖ

LISI HARRISON

Alma littera

KETVIRTAS SKYRIUS
ŽALIOS APLINKYBĖS

Frenkė pašoko ant basų kojų ir ėmė judėti pagal Lady Gagos ritmus, vis dar skambančius galvoje.

– Tai sutinki eiti į mokyklą? – priblokšta Viveka sumirksėjo juodomis kaip vorai blakstienomis.

– Žinoma! – Frenkė mojavo rankomis virš galvos ir spragsėjo pirštais. – Susirasiu draugų! Susipažinsiu su vaikinais! Sėdėsiu kavinėje! Eisiu į lauką ir...

– Palauk, – nutraukė ją Viktoras rimtai kaip tikras mokslininkas. – Tai ne taip paprasta.

– Tu teisus! – Frenkė puolė prie mėlynos drabužių spintos, ant jos fuksijų spalvos purškiamaisiais dažais buvo užrašyta SIJONAI IR SUKNELĖS.

– Ką apsivilksi?

– Štai ką.

Viktoras pasilenkė, stumtelėjo odinį sportinį krepšį ir tuoj pat atsitraukė, lyg būtų pasiūlęs salotų alkanam liūtui.

Frenkė pasilenkė prie krepšio. Tikriausiai tėvai jai nupirko drabužių pirmai mokslo metų dienai. Ar ten – klostuotas mini sijonėlis ir juoda kašmyro palaidinė be rankovių? Ak, prašau, kad ten būtų klostuotas mini sijonėlis ir juoda kašmyro palaidinė be rankovių. *Akprašauoprašauoprašauoprašauoprašau!*

Ji atsegė užtrauktuką ir įkišo ranką ieškodama švelnių petnešėlių ir gražios didelės susegančios kiltą segės.

– Oi, – staiga ištraukė ranką iš krepšio, lyg kas būtų įkandęs. – Kas ten? – paklausė vis dar traukdamasi nuo to šiurkštaus daikto.

– Tai šiurkščios vilnos kelnių kostiumėlis, – Viveka suėmė plaukus ir persimetė per petį.

– Labai šiurkščios! – išrėžė nepatenkinta Frenkė. – Kaip sūrio tarka.

– Jis nuostabus, – nepasidavė Viveka. – Pasimatuok.

Frenkė apvertė krepšį nenorėdama prisiliesti prie besikandžiojančio drabužio. Didžiulis šokoladinės spalvos makiažo krepšys šleptelėjo ant kilimo.

– Kas čia?

– Makiažas, – paaiškino Viktoras.

– Iš *Sephora*? – viltingai paklausė Frenkė suteikdama tėvams galimybę išpirkti kaltę.

– Ne.

Viktoras persibraukė ranka tvarkingai sušukuotus lygius juodus plaukus.

– Iš Niujorko. Nuostabi sceninio grimo serija, kuri vadinasi „Pikti ir be trūkumų“, pritaikyta galingiausioms Brodvėjaus teatrų šviesoms. Tačiau jis neriebus.

Viktoras išėmė iš krepšio įmuilintą kempinėlę ir nusivalė dilbį. Ant kempinėlės liko gelsvai rožinio grimo, o ant jo rankos atsivėrė žalias ruoželis.

Frenkė aiktelėjo.

– Ir tavo oda žalia?

– Ir mano.

Viveka irgi nusivalė skruosto lopinėlį.

– Ką? – Frenkės rankos sukibirkščiavo. – Ar jūs gimėte žali?

Abu išdidžiai linktelėjo.

– Tai kodėl tai slepiate?

– Todėl... – Viktoras nusivalė pirštą į sportinio kostiumo kleš-nę, – kad gyvename normių pasaulyje. Ir daugelis bijo kitokių.

– Kitokių negu *kas*? – nusistebėjo Frenkė.

Viktoras nuleido galvą.

– Kitokių negu jie.

– Mes – labai ypatingos grupės nariai. Normiai mus vadina monstrais, – paaiškino Viveka. – Bet mes mieliau vadinamės PNI.

– Prisidengusieji normalia išvaizda, – iššifravo Viktoras.

Frenkė palietė kaklo siūles.

– Netrauk! – kartu perspėjo tėvai.

Frenkė nuleido ranką ir atsiduso.

– Ar taip buvo visada?

– Ne *visada*, – pasakė Viktoras ir ėmė žingsniuoti. – Deja, mūsų ir daugelio kitų istorijoje buvo daug persekiojimo laiko-tarpių. Bet pagaliau baigėsi viduramžiai, ir mes drąsiai gyvenome tarp normių. Kartu dirbome, bendravome, įsimylėdavome vieni kitus. Bet tarp dvidešimtojo amžiaus antro ir ketvirto dešimtme-čių viskas pasikeitė.

– Kodėl? – Frenkė susiraitė ant kušetės ir prisiglaudė prie Vive-kos. Mamos gardenijų kūno aliejaus kvapas veikė ją raminamai.

– Atsirado siaubo filmai. PNI vaidino visuose, tokiuose kaip „Drakula“, „Operos vaiduoklis“, „Daktaras Džekilas ir misteris Haidas“. O tie, kurie nemokėjo vaidinti...

– Kaip tavo prosenelis Vikas, – paerzino Viveka.

– Taip, kaip senasis gerasis Viktoras Frankenšteinas, – jis nusijuokė nugrimzdęs į prisiminimus. – Jis sunkiai įsimindavo tekstą ir, tiesą pasakius, buvo labai nenatūralus. Todėl jį suvaidino normis aktorius Borisas Karlofas.

– Kaip smagu.

Frenkė suko aplink pirštą šilkinį chalato raištelį ir gailėjosi, kad negyveno tada.

– Taip, *labai*.

Viktoras stabtelėjo ir pažiūrėjo jai į akis. Šypsena dingo kaip saulė už debesų.

– Kol pasirodė filmai.

– Kodėl? – paklausė Frenkė.

– Jie mus vaizdavo kaip keliančius siaubą, piktus, siurbiančius kraują žmonių priešus.

Viktoras vėl ėmė žingsniuoti.

– Normių vaikai klykdavo iš baimės vos mus pamatę. Jų tėvai nebesikviesdavo mūsų į svečius. Ir niekas nenorėjo su mumis dirbti. Per naktį tapome atstumtaisiais. PNI patyrė smurtą ir vandalizmą. Mūsų gyvenimas apsivertė aukštyn kojom.

– Ar niekas nesipriešino? – paklausė Frenkė prisiminusi daugelį istorinių kovų, kilusių dėl panašių priežasčių.

– Mes stengėmės.

Viktoras liūdnai palingavo galva prisimindamas nevykusius mėginimus.

– Protestai buvo beprasmiai. Jie virsdavo karštligiškais autografų dalijimais bebaimiams siaubo filmų gerbėjams. Jei būtume ėmęsi ryžtingesnių priemonių, būtume buvę palaikyti įsiutusiais žvėrimis, nors tokiais normiai mus ir laikė.

– Tai ką darėte? – Frenkė prisiglaudė prie mamos.

– Visiems PNI buvo slapta pasiųstas pavojaus signalas, jie buvo paraginti palikti namus, mesti darbus ir susitikti Saleme, kur gyveno raganos. Tikėjomės, kad jos kovos su mumis išvien. Kartu subursime naują bendruomenę ir viską pradėsime iš naujo.

– Bet ar 1692 metais Salemo teismų nuosprendžiu nebuvo sudegintos visos raganos? O jūs imti persekioti ketvirtame mūsų amžiaus dešimtmetyje? – paklausė Frenkė.

Viktoras suplojo ir parodė į dukrą kaip perdėtai entuziastingas televizijos žaidimo vedėjas.

– Teisingai! – sušuko jis didžiuodamasis implantuota dukters erudicija.

Viveka pabučiavo Frenkei galvą.

– Gaila, bet tas kvailas zombis, kuris pasiuntė pavojaus signalą, nebuvo toks protingas kaip tu.

– Taip, – Viktoras persibraukė ranka plaukus. – Pirma, raganų seniai nebėra, antra – jis sukvietė visus į ne tą Salemą. Jis turėjo galvoje Salemą Masačusetso valstijoje, bet nurodė Salemo Oregone koordinates. Visi PNI suprato klaidą, bet nebebuvo laiko keisti kryptį. Jie turėjo nešdintis, kol nebuvo apsupti ir pasodinti į kalėjimą.

– Atvažiavę į Oregoną, nutarė išspausti nors kokią naudą. Sudėjo pinigus į bendrą fondą, apsimetė normiais, nutiesė Redklifo kelią ir prisiekė ginti vieni kitus. Tikimės, kada nors vėl galėsią nebesislapstyti, bet kol kas turime apsimesti normiais. Jei mus išaiškintų, tektų vėl sprukti. Mūsų gyvenimai, karjeros ir buitis žlugtų.

– Todėl būtinai turi slėpti odos spalvą, varžtus ir siūles, – paaiškino Viveka.

– O kur jūsų? – smalsavo Frenkė.

Viveka kilstelėjo juodą šaliką ir pamerkė akį. Lyg atsakydami sublizgėjo du varžtai.

Viktoras atsisegė aukštą sportinio kostiumo apykaklę ir parodė savo techninę įrangą.

– Super, – apimta pagarbios baimės sušnibždėjo Frenkė.

– Einu ruošti pusryčių.

Viveka atsistojo ir pasitaisė susiglamžiusią suknelę.

– Prie grimo pridėta DVD su instrukcijomis, – pridūrė ji. – Pradėk mokytis tuoj pat.

Tėvai ją pabučiavo į kaktą, išėjo iš kambario ir uždarė duris.

– Gerai, – nusišypsojo Frenkė prisiminusi labai nejaukią šio ramaus pokalbio pradžią. Ji eis į *mokyklą*!

Frenkė kojos pirštu lyg pastipusią voverę stumtelėjo bjaurų šiurkštų vilnonį drabužį iš regėjimo lauko. Šį sezoną vilnonių moteriškų kostiumų su kelnėmis niekas nevilki.

Norėdama įsitikinti perskaitė *Teen Vogue* straipsnį apie mokslo metų pradžią. Kaip ir tikėjosi, šiemet madingi lengvi audiniai, brangakmenių atspalviai ir gyvūnų kailių raštai. Šalikai ir dideli papuošalai – būtini šio sezono aksesuarai. Vilna tokia nemadinga, kad net neįrašyta į „nebemadingų“ sąrašą.

Įkvepiantys buvo ne tik *Teen Vogue*, bet ir *Seventeen*, ir *CosmoGirl* straipsniai. Apie tai, kad reikia būti savimi, stengtis išlikti natūraliai, mylėti savo kūną ir gyventi žaliai! Visai kitaip sakė Vikas su Vive.

Hmm.

Frenkė atsisuko į viso ūgio veidrodį, pritvirtintą prie geltonos drabužių spintos. Atidarė duris ir apžiūrėjo savo kūną. Sveikas, raumeningas ir neįtikimai proporcingas. Žurnalai visiškai teisūs. Na, ir kas, kad jos oda žalia? Ir galūnės pritvirtintos siūlais? Anot

žurnalų – neįsižeiskite! – daug šiuolaikiškesnių negu jos tėvai, – ji turi mylėti savo kūną tokį, koks yra. Ir ji myli! Be to, jei normiai skaito žurnalus (o tai jie tikriausiai daro, nes juk ten rašoma apie juos), jie ją pamils. Natūralumas *madingas*.

Be to, juk ji – tobula tėčio dukrelė. O kas nemėgsta tobulybės?

PENKTAS SKYRIUS

ATSITIKTINĖ PAŽINTIS SU DAILININKU

Nors buvo ankstus rytas, Melodė ir Kendisė išbėgo į Redklifo kelią trykšdamos energija, lyg jas būtų laikę uždarytas visureigyje keturiolika valandų. Keista, bet kaimynai jau buvo atsikėlę ir dūzgė apie namus. Aklagatvio gale vaikai sukiojosi ant dviračių, už kelių namų gausi škotų šeimyna kieme žaidė futbolą.

– Ar čia – *viena* šeima? – paklausė Melodė, kai jos ėjo pro didžiulį akmeninį namą, jo kieme bent dešimt berniukų spardė kamuolį į susivėlusį gražuolį.

– Tėvams tikriausiai gimė tik dvynukai ir trynukai, – nutarė Kendisė ir pasipureno plaukus.

Staiga jie ėmė žaisti lėčiau ir iš viso liovėsi – įsispoksojo į pro šalį einančias seseris Karver.

– Kodėl visi į mus žiūri? – sumurmėjo Melodė puse lūpų.

– Priprask, – sušnibždėjo Kendisė. – Kai esi graži, į tave žiūrima.

Ji nusišypsojo ir pamojavo mokyklinio amžiaus berniukams. Visi jie buvo rudaplaukiai, žavingai susivėlę ir įraudusiais, lyg

Maybelline skaistalais paryškintais skruostais. Dūmai, kylantys iš jų *Hummer* didumo kepsninės, skleidė aštrų marinuotų šonkauliukų kvapą, nors tokiu metu daugelis dar siurbčioja pirmą puodelį kavos.

Melodė pasiglostė tuščią skrandį. Pietūs vietoj pusryčių dabar būtų tiesiog šaunumėlis.

– Labai gražiai atrodei ano mėnesio *J.Crew* kataloge! – šūktelėjo Kendisė.

Berniukai sutrikę susižvelgė.

– *Kendise!* – Melodė kumštelėjo seseriai į ranką.

– Pasilinksmink, – nusijuokė Kendisė kaukšėdama grindiniu mamos sidabrinėmis platformomis.

– Visi kaimynai žiūri į mus lyg į ateives iš kitos planetos.

– Taip ir *yra*.

Kendisė pasitaisė *Missoni* kombinezono petnešėles.

– Gal todėl, kad sekmadienio rytą apsivilkai kaip šeštadienio vakarėliui?

– Mano galva, todėl, jog tu *šiandien* vilki vakarykščius kelionės drabužius, – atšovė Kendisė. – Prakaituotais *Hanes* marškinėliais ir apsmukusiais džinsais vargu ar susirasi naujų draugų.

Melodei knietėjo atsikirsti, bet nutarė veltui neaušinti burnos. Kendisė vis tiek liks įsitikinusi, kad graži išvaizda – raktas į sėkmę. O Melodė vilsis, jog žmonės yra dvasingesni.

Toliau Redklifo keliu jos drožė tylėdamos. Vingiuotas kelias vedė pro mišką ar siaurą daubą – abiejose pusėse išoriniai kiemeliai buvo apželdinti žole, o sodeliuose už namų vešėjo tankūs krūmai ir medžiai. Bet čia panašumai ir baigėsi. Kaip ir skirtingai raštuoti Karverių namo rąstai, čia kiekvienas namas buvo išskirtinis ir individualus.

Pilka betono plokštė aklagatvyje buvo apraizgyta negražiais susipainiojusiais elektros ir telegrafo laidais. Senas karalienės Viktorijos laikų namas stūksojo plačialapio klevo pavėsyje. Nuo medžio be paliovos krito sraigto formos sėklos ir besisukdamos leidosi ant samanotos žemės. Baseinas juodu dugnu ir dešimtys jūros būtybių pavidalo fontanėlių teikė daug džiaugsmo visiems devinto namo gyventojams. Nors saulė buvo pasislėpusi po pilkomis debesų pagalvėmis, kaimynai plaukiojo ir taškėsi kaip linksmų delfinų būrys.

Kuo toliau, tuo labiau aiškėjo, kad Saleme garbinamas individualumas, čia žmonės gyvena patys ir netrukdo gyventi kitiems. Staiga Melodę suėmė apmaudas. Jos senoji nosis čia niekam nebūtų užkliuvusi.

– Žiūrėk, – ji parodė į lekiantį pro šalį spalvotą automobilį. Juodos durelės buvo „Mercedes“ kupė, baltas variklio gaubtuvas – BMW; sidabrinė bagažinė – „Jaguar“, raudonas nukeliamas stogas – „Lexus“, baltašonės padangos – „Bentley“, garso sistema – „Bose“, muzika – klasikinė. Visų modelių gaubtuvų papuošimai tabalavo ant užpakalinio vaizdo veidrodėlio. Automobilio numerio lentelėje puikavosi užrašas KVAIŠA.

– Šita mašina – lyg *Benetton* reklama ant ratų.

– Arba mašinų susidūrimas Rodeo Drive rajone, – Kendisė nufotografavo automobilį *iPhone* ir nusiuntė nuotrauką elektroniniu paštu draugams Kalifornijoje. Jie tuoj pat atsiuntė nuotraukas, kuriose buvo matyti, ką jie dabar veikia. Tikriausiai kurioje nors buvo prekybos centras, nes joms pasukus į Staghorno gatvę Kendisė pagreitino žingsnį ir ėmė klausinėti, kur mėgsta būti visi šiuolaikiški dar penkiasdešimties nesulaukę žmonės.

Atsakymas buvo vieningas: upės pakrantėje. Bet judėjimas ten prasidės tik po dviejų valandų.

Kol jos neskubėdamos išgėrė kavos su pienu ir kelis kartus sustojo paspoksoti į drabužių parduotuvių (Kendisės manymu, nevertų užeiti ir apsipirkti) vitrinas, pagaliau atėjo vidurdienis. Bo žemėlapio ir praeivių gerumo padedamos merginos perėjo apsnūdusį miestą ir surado upės pakrantę – iki kaklo pilnos kofeino ir pasirengusios pranešti apie savo atvykimą šiuolaikiškiems Salemo žmonėms.

– Čia *viskas*? – Kendisė staiga sustojo, lyg būtų atsitrenkusi į stiklo sieną. – Čia – Šiaurės vakarų prašmatnumo epicentras? – sušuko ji žiūrėdama į ledų vežimėlį, vaikų žaidimų aikštelę, plytų namą ir karuselę šalia.

– Mmm, užuodžiu kino teatro fojė, – pranešė Melodė traukdama ore sklandantį spragėsių ir dešrainių kvapą.

– Iš Melonosies gali atimti nosį, – nusišaipė Kendisė, – bet Melonosies iš nosies neatimsi.

– Kaip juokinga, – Melodė užvertė akis.

– Ne, visai ne! – nepatenkinta sumurmėjo Kendisė. – Tai visiškai nejuokinga. Tiesą sakant, tai – tikras košmaras. *Paklausyk!* – ji mostelėjo į karuselę. Maniakiška fisharmonijos muzika – neatsiejamas siaubo filmų titulinių dainų ir psichopatų klounų scenų atributas – tyčiojosi iš jų grėsmingai linksma melodija.

– Vienintelis žmogus, kuriam daugiau negu aštuoneri ir mažiau negu keturiasdešimt – tas vaikinas, – Kendisė parodė vienišą berniuką, sėdintį ant medinio suolo. – Bet jis, atrodo, verkia.

Berniukas buvo susigūžęs virš piešimo bloknoto. Jis žvilgtelėjo į besisukančią karuselę, paskui nuleido galvą ir toliau piešė.

Melodės pažastys ėmė perštėti nuo prakaito. Jos kūnas pažino berniuką anksčiau negu smegenys.

– Eime iš čia, – ji čiupo laibą Kendisės ranką.

Tačiau buvo per vėlu. Sesuo išsišiepė iš džiaugsmo ir tvirtai prispaudė platformas prie guma aplipusio grindinio.

– Ar čia tik ne...

– Ne! Eime, – neatlyžo Melodė tempdama vis smarkiau. – Rodos, ten mačiau *Bloomingdale* prekybos centrą. Eime.

– Tai jis! – Kendisė vilko Melodę prie vaikino. Švytėdama iš džiaugsmo sušuko:

– Ei, kaimyne!

Berniukas pakėlė galvą ir nusibraukė nuo kaktos garbanotų rudų plaukų sruogą. Melodei gnybtelėjo paširdžius. Iš arti jis buvo dar gražesnis.

Pro akinius storais juodais rėmais spinduliavo žavios šviesiai rudos akys. Jos atrodė kaip įrėmintos žaibo tamsiame danguje nuotraukos. Berniukas panėšėjo į stilingą moksliuką – užsimaskavusį superdidvyrį.

– Ar prisimeni mano seserį? – paklausė Kendisė. Jos balse buvo girdėti keršto gaidelės, lyg Melodė būtų buvusi kalta, kad pakrantėje taip nyku.

– Hmm... labas... Aš... Melodė, – išvebleno ji parausdama iki ausų.

– Aš – Džeksonas.

Jis nudelbė žvilgsnį.

Kendisė timptelėjo jo baltus marškinėlius apvalia apykakle.

– Vos pažinome tave su marškinėliais.

Džeksonas nervingai nusišypsojo ir įbedė akis į piešinį.

– Tu – *žaviukas*, – suokė Kendisė, sugalvojusi žodžių „žavus“ ir „moksliukas“ santrumpą. – Gal turi vyresnį brolį be akinių... ar su glaustiniais lęšiais? – neatstojo ji.

– Ne, – šviesūs išblyškę Džeksono skruostai paraudo. – Aš – vienturtis.

Melodė prispaudė rankas prie kūno slėpdama suprakaitavusias pažastis.

– Ką pieši? – paklausė. Klausimas nebuvo labai originalus, bet tikrai geresnis už viską, ką ketino išrėžti Kendisė.

Džeksonas pažvelgė į piešinį, lyg matytų pirmą kartą.

– Karuselę. Na žinai, besisukančią.

Melodė įdėmiai apžiūrėjo susiliejusius pastelinius tonus. Išplaukusioje vaivorykštėje ryškėjo vos pastebimi arklių ir vaikų siluetai. Juos vos galėjai įžiūrėti – tarsi sapnas, kurio negali pamiršti ir kurio epizodai lanko visą dieną.

– Labai gražu, – pasakė visiškai nuoširdžiai. – Ar seniai tai darai?

Džeksonas gūžtelėjo.

– Kokį pusvalandį. Laukiu mamos. Ji netoliese susitikime, taigi...

Melodė sukikeno.

– Ne. Ar seniai pieši? Ar tai senas tavo pomėgis?

– Aha.

Džeksonas perbraukė ranka plaukus. Banguotos sruogos sukrito į vietas kaip supašytos kortos.

– Na, kelerius metus.

– Šaunu, – linktelėjo galva Melodė.

– Taip, – linktelėjo ir Džeksonas.

– Jėga, – Melodė linktelėjo dar kartą.

– Ačiū, – Džeksonas irgi linktelėjo dar kartą.

– Nėra už ką, – linktelėjo Melodė.

Staiga fisharmonijos muzika, sklindanti iš karuselės, suskambo garsiau. Lyg nukreipdama dėmesį ir mėgindama juos išgelbėti nuo vienskiemenių žodžių ir galvų linksėjimo priepuolio.

– Tai... iš kur jūs? – Džeksonas paklausė Kendisės apžiūrinėdamas nebūdingą šiai valstijai jos aprangą.

– Iš Beverli Hilso, – atsakė ji, lyg tai būtų savaime aišku.

– Atvažiavome čia, nes man astma, – įsiterpė Melodė.

– Labai žavu, Mele, – atsiduso Kendisė netekusi vilties.

– Bet tai *tiesa*.

Įtampa nuslūgo nuo Džeksono veido, jis nusišypsojo. Lyg Melodės prisipažinimas būtų atgaivinęs jo pasitikėjimą savim.

– Ar... hmm... ar girdėjai apie Merstono vidurinę? – paklausė Melodė. Jos žodžius, be abejo, lydėjo muzika.

– Taip.

Jis pasislinko palikdamas jai pusę suolo.

– Aš ten mokausi.

Melodė atsisėdo. Vis dar prispaudusi rankas prie kūno, jei kartais pūstelėtų vėjas.

– Kelintoje klasėje?

Kendisė atsistojo už jų ir ėmė rašyti žinutę.

– Eisiu į dešimtą.

– Ir aš, – Melodė nusišypsojo plačiau, negu derėtų.

– Tikrai? – nusišypsojo ir Džeksonas. Iš tiesų jo šypsena dar nebuvo išblėsusi.

Melodė linktelėjo.

– Kokie ten žmonės? Linksmi?

Džeksonas nudelbė akis ir gūžtelėjo. Šypsena dingo. Muzika nutilo. Šokis baigėsi. Aliejinis pastelės kvapas tvyrojo ore kaip aistros odekolonas.

– Ką? – liūdnai paklausė Melodė. Jos širdis daužėsi graudulingo laidotuvių maršo ritmu.

– Žmonės šaunūs, tikriausiai. Bet mano mama – gamtos

mokslų mokytoja. Ji labai griežta, todėl mano vardo nėra greitojo rinkimo numeriuose nė vieno mokinio mobiliajame.

– Manajame bus, – draugiškai pasiūlė Melodė.

– Tikrai? – paklausė Džeksonas. Ant jo kaktos sublizgo prakaito lašeliai.

Melodė linktelėjo. Jos širdis jau plakė linksmesniu ritmu. Netikėtai pasijuto labai jaukiai su nepažįstamu vaikinu. Gal todėl, kad jis nežiūrėjo jai *į* veidą; jis žvelgė *giliau*. Jis bendravo su ja, nors ji vilkėjo prakaituotus kelionės drabužius ir prisipažino serganti astma.

– Gerai.

Džeksonas dar kartą įdėmiai pažvelgė jai į akis ir raudonais pasteliniais dažais ant piešinio užrašė savo numerį.

– Prašau.

Jis išplėšė lapą iš bloknoto, padavė Melodei ir greit nusibraukė kaktą išorine plaštakos puse.

– Aš jau eisiu.

– Gerai.

Matyt, dėl stipraus užsimezgusio ryšio Melodė atsistojo drauge su juo.

– Iki pasimatymo.

Džeksonas negrabiai pamojavo ir patraukė besisukančios karuselės link.

– Šaunuolė.

Kendisė įsimetė mobilųjį į metalo spalvos krepšį.

– Žaviukai – puikūs objektai praktikuotis. O dabar eime kur nors pavalgyti.

Ji greit tiriamai nužvelgė parką.

– Čia turėtų būti kavinė, kurioje neužsikrėstume salmonelėmis.

Melodė pėdino paskui Kendisę vingiuotais pėsčiųjų takais išsišiepusi žiūrėdama į raudoną telefono numerį. Paprašyti – viena. Bet išdrįsti paskambinti – visai kas kita. Tačiau ji drąsi. Jis jai užrašė numerį. *Mielai*. Todėl ji gali atkurti pokalbio smulkmenas atmintyje tiek kartų, kiek norės, ir negalvoti, kad susižavėjimas – vienpusis.

Taip ir padarys.

– Gal nusipirkime po dešrainį ir dietinės kolos? – pasiūlė Kendisė

– Nenoriu.

Melodė pažiūrėjo į gražų debesuotą dangų ir nusišypsojo. Liūdesys išsisklaidė.

ŠEŠTAS SKYRIUS

VISKAS YRA NE TAIP, KAIP ATRODO

Viveka pasibeldė į Frenkės „Grožio fabriko“ duris.

– Važiuojam! Pavėluosim!

– Ateinu! – šūktelėjo Frenkė kaip ir anuos keturis kartus. Bet iš tiesų ji norėjo pasakyti: „Tobulybės skubėdamas nesukursi.“ O drabužiai, kuriuos ji demonstravo Blizgučiams, buvo visiškai tobuli. Arba bus tobuli, kai ji prisiderins saulės akinius.

– Ar jums patinka balti? – ji užsidėjo didžiulius akinius plastikiniais rėmeliais, įsisprendė į šoną ir atkišo smakrą.

– Ar žali?

Ant grindų kaip išsiveržus ugnikalniui mėtėsi drabužiai, todėl Frenkei buvo nepatogu per juos vaikščioti ir sukinėtis pozuojant ant aukštų rausvų blizgančių platformų baltoms laboratorijos žiurkėms. Tačiau žiurkės mokėjo įžiūrėti esmę be pompastikos ir ypatingos aplinkos. Juk jos bendradarbiauja jau tris valandas. Ir jų pagalba buvo labai naudinga. Norėdamos pasakyti „taip“ jos sukrebždėdavo vieną kartą, du – jei „ne“. Šitaip jos išrinko juo-

dai ir baltai dryžuotą palaidinę be rankovių ir gėlėtą mini sijoną. Maišyti ornamentus dabar labai madinga.

– Balti ar žali? – dar kartą paklausė Frenkė.

Trys žiurkės gulėjo susirangiusios iš nuovargio. Tačiau kitos dusyk krepštelėjo baltiems rėmeliams. Geras sprendimas, nes žali visiškai susiliejo su Frenkės odos spalva, o pirmą dieną normių mokykloje ji tikrai nenorėjo išnykti minioje.

Frenkė aukštai susikėlė juodus plaukus, surišo į arklio uodegėlę, pasitepė putlias lūpas blizgiu. Kaklo varžtus pasikvepino *Estée Lauder Sensuous* mėginiu iš žurnalo. Juk reklamoje parašyta: „Kiekviena moteris kvepinasi savaip."

– Palinkėkite man sėkmės, Blizgučiai!

Ji pabučiavo stiklinį narvą, ir ant jo liko blizgantis rausvas lūpų atspaudas.

– Einu! – pranešė Frenkė.

Tėvai stovėjo virtuvėje, nerūdijančio plieno salelėje, valgė vieną bandelę ir skubėdami gurkšnojo kavą – akivaizdus pastangų būti panašiems į normalius žmones rezultatas. Juk jie, kaip ir Frenkė, pasikrauna elektros energija ir valgyti jiems nereikia.

Viskas buvo taip pat ir visiškai kitaip. Gyva. Linksma. Jausminga. Juk pirmą kartą gyvenime Frenkei leista išeiti iš namų.

– Šitaip apsirengusi niekur neisi! – Viktoras trinktelėjo baltą kavos puodelį ant atversto laikraščio.

– Frenke, kur kostiumas? – Viveka priėjo prie dukters. Dabar, kai Frenkė žinojo tiesą, mamos makiažas, pilka megzta suknelė aukštu kaklu, juodos blauzdinės ir auliniai batai virš kelių įgijo kitą prasmę.

– Kodėl tu be „Piktų ir be trūkumų"? – užbaubė Viktoras.

– Būk *žalias*! – Frenkė pacitavo žurnalus. – Tai – vienas iš svarbiausių šių laikų tikslų. Be to, didžiuojuosi savimi ir tuo, kaip

jūs mane sukūrėte. Jei žmonėms nepatiksiu tik todėl, kad esu ne normė, tai jų bėda, ne mano.

– Šitaip iš namų *ne*išeisi, – Viktoras nepasidavė. – Su nepridengtais varžtais ir siūlėmis neiškelsi kojos.

– Tėti! – Frenkės pirštų galiukai sukibirkščiavo. – Kelnių kostiumai – tai medžiagos išniekinimas.

Ji tryptelėjo platformomis ant balto kilimo. Deja, tankūs kilimo gaurai sugėrė jos pasipiktinimą.

– Tėtis teisus, – atkakliai tvirtino Viveka.

Frenkė piktai dėbtelėjo į globėjiškai dūsaujančius ir vieningai besilaikančius nuomonės gelsvus kaip sausainių tešla tėvus.

– Eik, – įsakė Viktoras, – greičiau, kad nepavėluotume.

Frenkė piktai nužygiavo į savo kambarį. Po kelių sekundžių išėjo su rudu šaliku ir odiniais riešų papuošalais, bet tik todėl, kad *Teen Vogue* rašė, jog tai būtini šio rudens aksesuarai. Ji patenkinta nusišypsojo.

– Štai. Varžtai ir siūlės paslėpti. Ar jau galime eiti?

Viveka ir Viktoras susižvelgė ir patraukė į garažą. Frenkė nužingsniavo paskui supermadingai apsirengusi ir pergalingai šypsodamasi. Kelias į nuostabų gyvenimą labai trumpas, ji jau juo žengia.

Pyppyp. Atsirakino juodo „Volvo“ visureigio durys.

– Važiuokime didžiuoju visureigiu! – pasiūlė Frenkė džiaugsmingai atgaivinusi implantuotus prisiminimus apie šeimos kelionę prie Sidabrinių krioklių.

– Manau, verčiau važiuoti ne taip į akis krintančiu automobiliu, – laikėsi savo Viktoras.

– Bet, tėti, pačių sukonstruoti daiktai – labai populiaru, – aiškino Frenkė. O didysis visureigis – tikras Pasidaryk Pats įsimašinijimas. Visiems mokiniams labai patiks.

– Žodžio *įsi-maši-nijimas* nėra, Frenke! – griežtai atkirto tėvas. – Derybos baigtos.

Kelionė į mokyklą buvo neįtikimai nuobodi. Medžiai, automobiliai, namai, net normiai, kuriuos Frenkė matė pro tamsintus langus, nesiskyrė nuo sukurtų jos prisiminimuose. Labiausiai ji norėjo įkvėpti gryno oro. Bet atidaryti langus buvo griežtai draudžiama, nes ji nebuvo pasitepusi „Piktais ir be trūkumų“. Tad gryno oro teks palūkėti.

Po dviejų valandų kelionės juodas „Volvo“ pagaliau sustojo prie Maunt Hudo vidurinės mokyklos. Frenkė negalėjo patikėti, kad arčiau nėra kitos mokyklos, bet nedrįso ištarti nė žodžio. Tėvai buvo suirzę, ir jei kiltų dar vienas ginčas, ko gero, sugrąžintų ją namo.

Nė nepastebėjusi didingo kalno tolumoje ir raudonų bei geltonų lėtai besileidžiančių nuo medžių lapų, Frenkė išlipo iš visureigio ir pirmą kartą įkvėpė gaivaus oro. Gaivaus, vėsaus, netrenkiančio formaldehidu. Jis kvepėjo šaltinio vandeniu dirvožemio dauboje. Frenkė nusiėmė baltus saulės akinius ir pakėlė į dangų žalią veidą. Neužblokuota jokiais filtrais saulė paglostė ir sušildė jos odą. Akys sudrėko nuo akinamo spindesio. O gal iš džiaugsmo.

Frenkei nerūpėjo, kad nežino, kur eiti. Ir kad ji dar nė karto nebuvo atsiskyrusi nuo tėvų. Jie suteikė tiek žinių ir pasitikėjimo savimi, kad Frenkė neabejojo susitvarkysianti. Ji su džiaugsmu nori tai daryti.

Keista, bet mokyklos kiemas buvo tuštutėlis, o stovėjimo aikštelėje – vos keli automobiliai. Frenkei knietėjo paklausti tėvų, kur visi, tačiau nutarė patylėti. Kam suteikti jiems peno abejoti, ar ji pasirengusi.

– Tikrai nenori makiažo? – paklausė Viveka iškišusi galvą pro langą keleivio pusėje.

– Tikrai ne, – patikino Frenkė. Saulės spinduliai, glostantys jai rankas, suteikė daugiau energijos negu *Karmen Elektra*.

– Iki pasimatymo po pamokų.

Ji nusišypsojo ir atsisveikindama nusiuntė tėvams oro bučinį, kol jie neišskydo dėl namus paliekančios dukrelės.

– Sėkmingos pirmos dienos darbe.

– Ačiū, – atsakė jie, žinoma, vienu balsu.

Frenkė pasuko pagrindinių durų link uostydama orą, lyg būtų atsidūrusi uostyk–kiek–telpa bufete. Ji jautė tėvų žvilgsnius eidama per automobilių stovėjimo aikštelę, bet nutarė neatsigręžti. Nuo šios akimirkos ji žiūrės tik į priekį.

Frenkė užlipo vienuolika plačių laiptų iki dvivėrių durų mėgaudamasi tikro fizinio krūvio keliamu kojų skausmu. *Jausti* – visai kas kita, negu vien žinoti.

Stabtelėjusi atgauti kvapo Frenkė paėmė durų rankeną ir...

– Oi!

Durys trenkė jai į skruostą. Varžtai sukibirkščiavo. Ji užsidengė ranka tvinkčiojantį skausmu veidą ir nuleido galvą.

– Vajė! Ar nesusižeidei? – paklausė daugiabalsis merginų pulkas. Jos sustojo aplink kaip išstypę į dangų Niujorko dangoraižiai. Kvepalų mišinys nustelbė gaivų orą – nuo vaisių kvapo Frenkę net supykino.

– Mes tikrai netyčia, – pasakė viena glostydama Frenkės „arklio uodegą“. – Nematėme tavęs. Ar matai mus?

Draugiškas poelgis sušildė Frenkę labiau negu saulė. Normiai mieli!

– Man viskas gerai.

Ji nusišypsojo ir pažiūrėjo į merginas.

– Išgąstis buvo didesnis už skausmą.

– Koks čia *Šrekas*?

Blondinė geltona su žaliu komandos palaikymo šokėjos uniforma tiesiog atšoko.

– Arba tau žiauriai bloga, arba tavo oda... *žalia*, – pasakė kita blondinė.

– Ar čia – pokštas? – paklausė dar viena dėl viso pikto žengdama atbula.

– Ne. Aš tikrai žalia.

Ji droviai nusišypsojo ir atkišo ranką draugiškam pasisveikinimui. Nuslydęs papuošalas apnuogino riešo siūles, bet Frenkei tai visiškai nerūpėjo. Juk ji tokia yra. Su varžtais ir kitomis detalėmis.

– Aš – naujokė. Mano vardas Frenkė, aš iš...

– Iš dirbtuvės „Pasidaryk meškiuką“? – paklausė viena merginų lėtai traukdamasi.

– Monstras! – sušuko vienintelė brunetė. Ji išsitraukė iš liemenėlės mobilųjį, paskambino pagalbos telefonu ir nubėgo į mokyklą.

– Aaaaaaaaa! – sukliko kitos kratydamos kojas, lyg būtų aplipusios vabalais.

– Sakiau, negerai treniruotis sekmadienį! – kūkčiodama sušuko viena.

Merginos puolė vidun, čiupo kėdes, pristūmė ir skubiai užrėmė duris.

Sekmadienį?

Tolumoje sukaukė sirenos. Sucypė padangos ir juodas „Volvo“ sustojo prie laiptų, iš jo iššoko Viktoras.

– Greičiau! – sušuko Viveka pro atvirą langą.

Sutrikusi ir tarsi stabo ištikta Frenkė žiūrėjo į atbėgantį tėtį.

– Nešdinamės! – sušuko jis.

Sirenų garsas artėjo.

– Norėjau tave pamokyti, – suvapėjo jis, čiupo dukrą ir įsodino į automobilį. – Tačiau nereikėjo palikti taip ilgai.

Kai visureigis išrūko iš stovėjimo aikštelės ir cypindamas padangas pasuko į Balzamo aveniu, Frenkė pravirko. „Volvo“ įsimaišė tarp kitų automobilių kaip tik tuo metu, kai daugybė policijos ekipažų apsupo mokyklą.

– Pačiu laiku, – tyliai ištarė Viveka, ir jos skruostais pasipylė ašaros.

Viktoro dėmesys buvo sutelktas į kelią. Žvilgsnis buvo skvarbus ir įdėmus, lūpos tvirtai sučiauptos. Nebuvo reikalo drožti pamokslo: „Ar aš tau nesakiau?“ Ar net reikalauti Frenkės atsiprašyti. Visi suprato, kas atsitiko, ir žinojo, ką kiekvienas būtų daręs kitaip. Liko neatsakytas vienintelis klausimas: kas dabar?

Frenkė žvilgtelėjo į savo ašarotą atspindį automobilio stikle. Nemaloni tiesa žvelgė jai tiesiai į akis. Jos išvaizda tikrai kelia siaubą.

Ašaros ritosi jai per skruostus lyg ant gamyklos surinkimo linijos – rinkosi, tryško, byrėjo... rinkosi, tryško, byrėjo... Kiekviena simbolizavo kokią nors netektį. Vilties. Tikėjimo. Pasitikėjimo. Saugumo. Patikimumo. Nepriklausomybės. Džiaugsmo. Grožio. Laisvės. Nekaltumo.

Tėtis įjungė radiją.

– ...keturios mirtinai išsigandusios komandos palaikymo šokėjos teigia, kad matė monstrą Maunt Hudo mokykloje.

Žinios sklinda greitai.

– Išjunk, Viktorai, – sušnirpštė Viveka.

– Mums reikia žinoti, ką jie žino, – pasakė jis atsukdamas garsą. – Turime įvertinti žalą.

Frenkė sukibirkščiavo.

– Papasakokite, ką matėte, – iš radijo imtuvo pasigirdo sodrus vyriškas balsas.

– Ji buvo žalia. Na, bent man pasirodė, kad tai buvo ji. Bet sunku pasakyti. Viskas įvyko labai greit. Vieną akimirką ji apsimetė žmogum, o kitą – į mus tiesė rankas kažkokia... – mergaitės balsas suvirpėjo, – ateivė *siaubūnė*!

Frenkės liūdesys virto pykčiu.

– Norėjau susipažinti!

– Dabar tu saugi, – pasakė žurnalistas mėgindamas nuraminti auką. – Pailsėk, – pasiūlė jis ir išnyko iš eterio.

Paskui prabilo labai dalykiškai.

– Pirmą kartą Saleme monstrai pastebėti 1940 m., – pasakojo jis, – kai vilkolakių būrys su *McDonald's* maišeliais dantyse buvo sulaikytas prie Kalifornijos ir Oregono sienos. Ramybė tvėrė iki 2007 m., tada berniukas, vardu Bilis, ne kartą išnyko visiems matant. Dabar žalia ateivė pabaisa pastebėta Maunt Hudo vidurinėje...

Viveka išjungė radiją.

– Gerai, kad jie bent ieško ateivės, – atsiduso ji su palengvėjimu.

– Frenke, – Viktoro ir dukters žvilgsniai susitiko galinio vaizdo veidrodėlyje, – pamokos prasideda antradienį. Po Darbo dienos. Tavo tikrojoje mokykloje. Merstono vidurinėje, už trijų kvartalų nuo namų. Bet neleisim tavęs, jeigu...

– Taip. Žinau, – sušniurkštė Frenkė. – Vilksiuos, ką liepsit. Prižadu.

Ji kalbėjo rimtai. Noras būti žaliai išsisklaidė.